SANAL

KURBANLIK DERGİ

ORDEK

FİYAT: (KDV'Lİ) 250 BİN LİRA YIL :1 SAYI :8 5 NİSAN 1999

Ortalıkta patlayan bombalar, ölen insanların çığlıkları, savaşın acı yüzü dolaşırken bir de bayram muhabbeti başladı... Kimse sormuyor; Bu kadar acının içinde neyin bayramını yapıyoruz? Televizyon ekranlarında kurbanlık boğasını kaçıran bir adamın maratonunu izledik.. Gülsek mi ağlasak mı? Usuldendir, ne zaman işler ters gitse bir kurban adanır. İşler yoluna girer. Seçimler yapılır, bombalar patlamaz, insanlar ölmez, akan kan durur. Akan kan kan akıtılarak durur yani. İşte size akıtılacak kanı bol bir kurban... Kesin,biçin dursun bu a k a n kan....

Ördek'ten Meram

3

4

Yüksel Işık

AH ULAN TÜRKÜLER 6

sen-de-lemeler Birdal Tezer

5

KÜÇÜK İSKENDER

Bülent Akyürek 7

8 9

CEM ÖZER

11

Özgün Arabesk

10

Barış Erbaş

Gecekondu

12 Kan Ve Ölüm

HARMAN YERİ 13

TOLGA ÇANDAR

14 KÜMES

HÜZÜNLÜ ŞARKICI 15

Sanal Ördek Mizah Dergisi
Sezai Sarıoğlu, Birdal Tezer, Tolga Çandar,
Yüksel Işık, Diler Koldaş, Bülent Akyürek, Şadi, Uğur Erbaş, Ulaş Savaşcı
Ahmet İlkan, Alex, Cin Ali, Mustafa, Orhun Çoban, Ömer, Hakan, Nihal
Sibel, Nilgün, Bahar
5 Nisan 1999 Yıl :1 Sayı: 8
İmtiyaz Sahibi ve Yazıişleri Müdürü: Serpil KAYA
ADRES : Bayındır Sokak 50 /6 Mirkelam Apt Kat:3
Kızılay/ANKARA
Tel: (0.312) 419 48 90 Fax: 419 48 92

TEKNİK HAZIRLIK VE BASKI
Ekin Tanıtım Hizmetleri ve Matbaacılık Ltd. Şti.
(0.312) 419 48 90-91-92
DAĞITIM
Birleşik Basın Dağıtım A.Ş.
Bir yıllık abone bedeli : 6.000.000
6 Aylık Abone Bedeli: 3.000.000
BANKA HESAP NO: A00/0066004/01-3
Akbank Galatasaray şubesi-İST

Bu kente bahar gürül gürül gelecek ey oğul!

Ömrümüzün kışı bitiyor. Bir başka bahara başlıyoruz. Su gibi genç kızlar, çelik mavisi delikanlılar dillerinde bal gibi türkülerle geziyorlar kentin sokaklarında. "Sen benimsin bahar gözlüm / yarınlar da ikimizin..."

Taze somun gibi yayılıyor ilk bahar sabahına doğru biten sayfalar elimizde... İki çipil gözlü çaldı kapımızı... "Bizim adımız da Ördek" dediler. Yani adaşız... Adaşız sebepten.. Düşten ve aşktan... "Bi şeyler karaladık biz de Ördek için" dediler... "Hani sebepten..." Var yok dinlemez bir çocuk isteği vardı gözlerinde... Şöyle şeyler yazmışlar akkağıtlara;

"Daha kimbilir kaç kere göreceğiz güneşin bulutların arasından sıyrılışını ve kimbilir kaç kere hissedeceğiz tenimizi yakışını. Daha kaç kere duyacağız dalga seslerini ve yeniden göreceğiz güz yapraklarının yolları örtüşünü, daha kaç kere soğuğu iliklerimizde hissedeceğiz, kaç kere gökgürültüsü duyacağız kimbilir ve sırılsıklam olacağız yağan yağmurda. Kimbilir daha ne kadar tadacağız en sevdiğimiz yemeğin tadını ve açlığı kaç kez... Yaşayacağız işte inadına yaşayacağız...

Ölümlere, hapislere, kalleşlere, ipi çeken cellatlara, umarsızlıklara, akıp giden zamana inat. İster içerde, ister dışarda, dünyanın bir ucundan, diğer ucuna İNADINA YAŞAYACAĞIZ..."

İçimizde sekizmartonikimartotuzmart acısı... Sevgililerimizle fotoğraf aldırıyoruz... Bir bahar sabahından fırlayıp bağırıyoruz BAYRAKLAR YARIYA, BAYRAKLAR YARIYA, BAYRAKLAR YARIYA....

Nezaman kendimize dönsek okadar annemizin ve babamızın olurduk... Gün bizde yarılardı acılarını.. İlkokumamızın önyüzüne suretleri asılan

"Boynu bükük bir papatya olduğuma bakıp sakın aldanma yedi kat yerin dibinde örgütlenip saçına takılan bendim"

YÜKSEL IŞIK

Bahar geliyor. Türkiye için baharın başka bir anlamı var; bu kez bahar seçimle birlikte geliyor. Onlarca seçim yaşamış; her seçim sonrası gelenin gidene rahmet okutuğu bir ülke için bu seçimin bir anlamı olabilir mi? Bu seçim sonrası, ülkenin gidişatında bir değişiklik mi olacak? Örneğin enflasyon hakikaten düşecek mi?

Enflasyon deyince aklıma geldi. Geçenlerde televizyonlar "uzun süredir enflasyonda ilk kez düşüş yaşandı" mealinde cümleler sarfettiler. Televizyonda sarfedilen cümlelere inanacak kadar saf insanlar (temiz diyelim) var ki, bir kaç gün sonra, bulunduğum bir ortamda birisi 'yahu -dedi- enflasyon düştü dediler ama galiba bu enflasyonun piyasayla bir ilgisi yok.' Niyesine gelince... Çünkü, bayram öncesi alışverişine gitmiş de, fiyatlarda düşme bir yana yükseliş devam ediyormuş. Her hafta bir öncekinden daha fazla para harcamak zorunda kalıyormuş.

İletişim okumuş biri olarak, elime böyle birini düşmüş olması, suya sokulmuş çubuğun nasıl da kırık göründüğünü, oysa bunun yanıltıcı olduğunu, gerçekte çubuğun farklı ışık ortamında bulunması nedeniyle kırımış gibi göründüğünü uzun uzun anlatma fırsatı yaratmıştı ama içimden gelmedi. Hem zaten ben, bu ülkede onlarca gerçeğin bize gösterilmeden önce farklı ışık ortamlarına aktarıldığını yaşanan gelişmelerden sonra farkedilmesini bir türlü anlayabilmiş değilim.

Marks, her şey göründüğü gibi olsaydı, bilime gerek kalmazdı mealinde şeyler söyler. Bu söz, yalnızca görünenle yetinmenin yetersizliğini kanıtlamak için söylenmemiştir; aynı zamanda, insanın yaratıcı zihninin de sürekli bir arayış içinde olduğunu dile getirmek için söylenmiştir.

Soruna insanın yaratıcı zihni açısından bakıldığında, birbiriyle ilintili iki nokta karşımıza çıkmaktadır. Bunlardan birincisi sürekli bir arayış içinde bulunan insanın yaratıcı zihniyetinin doğal sonucuna varabilmesi için, boş zamanın olması gerekir. Boş zaman kavramı, doğal olarak insanın temel gereksinmelerinin karşılanmasıyla da doğru orantılıdır. İnsanlar açlık, gelecek, güven kaygısı duymadıkları

bir ortamda hem kendileri hem de içinde yaşadıkları toplum açısından yararlı olabilirler. Demek ki insanın yaratıcı zihninin harekete geçebilmesinin yolu , insan olabilmek için gerekli temel gereksinmeleri dert etmeyecek bir ortama sahip olması gerekir.

Bu belirleme, bizim ikinci noktaya taşınmamızı kolaylaştır. Kapitalist toplum insanı iki toplumsal sınıfa ayırmış bulunmaktadır; sermayeyi elinde bulunduranlarla sermayenin belirlediği koşullara boyun eğmek zorunda kalanlar... Sermayeyi elinde bulunduranlar, kendilerinin belirlediği koşullar çerçevesinde bir kısım insanın yaratıcı zihniyetinin üretebileceği koşulları yaratır; çünkü, bu yaratıcılık, aynı zamanda kapitalizmin geleceği açısından da elzemdir. Aynı kapitalist zihniyet, toplumun hemen tamamına yakınını da , sürekli olarak açlık, güvenlik, gelecek gibi temel gereksinimler kaygısıyla başbaşa bırakmayı tercih eder. Bu demektir ki, toplumun hemen tamamının boş zaman diye tanımlanabilecek bir kavramla tanışıklığı olamaz. Hatta sermayeyi elinde bulunduranların ideolojik tahkimcileri, boş zaman kavramını neredeyse hırsızlık olarak tanımlayabilmektedirler. Yaratılan ideolojik hapishane nedeniyle insanlar, boş zamanın kötü olduğunu bile kabul edecek noktaya getirmişlerdir.

Sermayinin tek derdi vardır; her geçengün bir önceki güne oranla daha fazla büyümek. Bunun için ne gerekiyorsa yapar. 21. YY'a kapı araladığımız şu günlerde daha açık bir biçimde görülmektedir ki, sermayenin daha fazla kar edebilmesi için gerekli olan ideolojik argümanın üretilmesinde görev alanlarda bizleriz. Tıpkı fabrikalarda , atelyelerde, işyerlerinde işgücünü satarak, kapitalist sarmalın büyümesine katkıda bulunan emekçiler gibi... Sistem bizi, ayrı ayrı vagonlara koymuş ve olaylara dışarıdan bakanlar da zannediyor ki, tren, bütün vagonlarıyla uyumlu bir biçimde yol alıyor.

Sermaye, açıktır ki, az sayıda kapitalistin elinde temerküz etmiş. Dünyanın neresinde yaşarsak yaşayalım; geri kalanlar, yani bizler, bu az sayıda kapitalistin dizayn ettiği trenin farklı vagonlarında yol alıyoruz. Bazen, vagon değiştirmek isteyenlerimiz çıkıyor. Hatta, vagon değiştirmek için kimi akla hayale gelmedik oyunlar oynamamıza da izin veriliyor. Ama hiç birimizin aklına yaşadığımız bütün vagonları, insan için yaşanabilir bir hale gelmesini talep etmek gelmiyor. Aklına, yaşadığı koşullara isyan etmeyi getirenleri de en kötü vagonlarda en olmadık koşullarda yaşamaya zorluyoruz.

Felaket kumkuması da olmak istemem. Hiç kuşkusuz benim de umutlarım var. Üstelik yalnız kendime yönelik değil, içinde yaşadığım toplum için de!... Çünkü, yaşadığı bütün olumsuzluklara, uğradığı bütün haksızlıklara ve edindiği bütün çarpıtılmış bilgilere karşın, insanın yeniyi bulma ve arama çabası devam ediyor. Dinlediğim bir şarkıda şöyle deniyordu; "Boynu bükük bir papatya olduğuma bakıp sakın aldanma/ yedi kat yerin dibinden örgütlenip saçına takılan bendim".

Seçimler, yukarıya aktardığım şarkı sözünün anlamlı ve gerçek olabilmesi için iyi bir fırsat. Gelin öyle bir şey yapalım ki, bu öyle bir şey "başka bir şey olsun" ve bizim boynu bükük bir papatya olduğumuza bakarak bizi ciddiye almayanlara, aslında yedi kat yerin dibinden örgütlenip geldiğimizi gösterelim. Bu seçim önümüze bize bir şans veriyor. Vagonları birbirinden yalıtılmış, kondüktöründen kaptanına kadar brbirine benzeyen şu trenin idaresini tepetaklak edelim. Boynumuzun bükülüğüyle bir başka alem kuralım.

Küçük İskender said that...

sandet tablosu ya da saatli maarif koleji

"Bir elmayı soymak sevdiğim kadını soymaktan daha zordur."
derdi babam. Bir gece uyurken üzerine kargo uçağı düştü.
"Önce kelimeyi yaratıp, sonra ona bir anlam kazandırmak, en güzeli."
derdi annem. Bir akşam kaynattığı karideslerin tecavüzüne uğradı.
"Alex! Git bana bira al, karı getir, muz soy! Hala burda mısın orospu çocuğu, fırla!"
derdi abim. Bir gün sokak serserileri, iki gözünü de şarap şişesine mantar diye tıkadılar.
"Sabahlara kadar müzik çalmana dayanamıyorum."
derdi büyükannem. Bir sabah her uzvu mezarlara mezartaşı olarak dikilmiş şekilde bulundu. Şekli adına sevindiriciydi.
"Türk toplumunu entellektüel olmayan aydınlar yönetiyor."
derdi dayım. Cumhuriyet Bayramı'nda üstüne oturttukları havai fişek birbuçuk kilometre yukarda patladı.
"Biz çok mutlu bir aileyiz."
derdi teyzem. Komşularıyla gittiği piknikte karıncayiyenlerce kaçırıldı ve kendisinden bir daha haber alınamadı.
"Hepsi öldü. Senin için üzülüyorum."
derdi karım. Bakkal haklıymış; aldığım kezzap iyi çıktı.

dıııııt!..
-Hocam böyle olmuyor ama! Yanındaki manitana ne çok aranan bir adam olduğunu göstermek için bu tür numaralara yatman delikanlılığa sımaz! Orada olduğunu biliyorum. Derhal telefonu aç! Sıçtırma bacağına!
dıııııt!..
-Telesekreter Hanım! Siz lütfen aradan çekilin. Biz arkadaşımla karşılıklı olarak küfürleşeceğiz. Arada durursanız cereyan yapar üşütürsünüz!
dıııııt...
-Baba! Kafama şey takıldı. Çocuklara hep bir ağızdan söylemeleri için "Baltalar elimizde / Uzun ip belimizde / Biz gideriz ormana" tipinden şarkıları zorla ezberleten bir milletin çevreci duyarlılığını yakalaması ne kadar mümkündür? Ben önce onu sorarım.
dıııııt!..
Bu akşam aşağı mahalleye kavgaya gidiyoruz. Muhitten iki japon vatandaşı kap gel koçum.! Hadi göreyim seni! Aslansın sen, aslan! Koçum benim!

Şu anda evde yokuz sinyal sesinden sonra mesaj bırakın

dıııııt!..
-Sanırım yanlış numara. Ama asıl numarayı hatırlayamıyorum. Lütfen bir yol gösterin bana. İlginize ihtiyacım var.
dıııııt!...
Alex! Aşık oldum. Haber kaynağını belirtmiyorum. Sevgilimle canlı bağlantı kuramıyorum. Zaten doğmak canlı yayına çıkmak değil mi?

Hepimiz televizyonlardaki abuk sabuk gece haberlerinin konukları gibi yaşamıyor muyuz?! Yine ararım. Yine bulamam. Yine unutamam.
dıııııt!
Bir mesaj bırakmak, bir mesaj vermek istiyorum. Söylediklerim asla bir mesaj olarak kollestrol içermez. 'Mesajınız alınmıştır komutanım'ı aşmış bir noktadayım. Başkalarının virgülde, ünlem veya soru işaretinde olması beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Şimdilik BU. Sonra ŞU olur mu, onu da bilemem.

ÜNLÜLERE AŞK ŞİİRLERİ

Başlayan bir şarkıya eşlik etmek gibi bir şey hayat
Rüyalarını geri alırken kuru temizleyiciden
Ansızın hatırlamak gibi unuttuğun, unutmak istediğin
Duygusuzlukla suçladığın bir kertenkeleyi
Pardon! Aşk adında birini hiç görmedim!
Islaklığım çok önceden kalma bir çocukluk hastalığı
Tabiri caizse biraz gol almak kendi kalene
Tabiri caizse, aşk, çıtayı yükseltmek kompleksi

sen-de-lemeler

Birdal Tezer

-sanki güzel bir resmin eskiziydin sen,
bozmamak için
aslını yapmaya korktuğum
-sanki kristali bozulmuş teybimdin sen,
zaman zaman yavşatsanda kasetleri
radyosu her zaman mükemmel çalışan
-sanki yanlış yazılmış bir pankart'tın sen,
ne yazacağını tahmin ettiğim için
üzerindeki yanlışı göremediğim
-sanki akrostijli bir şiirdin sen,
s...
e...
-sanki annemin öğütleriydin sen,
bir kulağımdan girip
diğerinden çıkan
-sanki kordonsuz saatimdin sen,
hiç bakma alışkanlığım olmadığı halde her zaman yanımda taşıdığım
-sanki cep telefonuydun sen,
küresel köyümüzde
uydudan uydudan haberleştiğimiz
-sanki papazkaçtı oyunuydun sen,
ancak "papaz" olarak gelirsin zaten
-sanki fon müziğiydin sen,
"kalanların ardından"
-sanki herşeyin çağrışımıydın sen,
"akümülatör" deseler aklıma sen geliyorsun
-sanki demli bir çaydın sen,
ince belli bardakta
ve üç şekerli
-sanki reflekslerimdin sen,
dizime vurursanız,tekme atarım
-sanki bütün kavşaklardın sen,
hep sola dönsem,sana mı gelirim?
-sanki bilim kurgu romanıydın sen,
başından birşey anlamayıp
yarısından sonra elimden bırakamadığım
-sanki yoğun bir sistin sen,
adım atmadıkça
hiç bir şey göremediğim
-sanki boş dosya kağıtlarısın sen,
A4 A4 uzanıyorsun önüme
hem de her gece...
-bi garip sen-de-lemeler'imsin sen,
senden başka herkesin
orasına burasına alınıp
senin bir gıkını esirgediğin...

Fırtınanın soluğunu kesmeyin.. Baraj olmasın..
Çamlıhemşin ölmesin.. Gizemli bir vadi..
Öfkeli bir dere..
ÇAMLIHEMŞİN FOTOĞRAF SERGİSİ
8-22 NİSAN 1999
(Mehmet Özer - Dursun Ali Sarıkoç - Serhan Pırpır)
Mimarlar Odası Genel Merkezi
Mimarlar Odası Ankara Şubesi
Hemşin - Çamlıhemşin Vakfı
Sergi açılışı 8 Nisan 1999
Perşembe, Saat: 18.30
Mimarlar Odası Lokali Konur Sok. No.4 Kat.5
ANKARA

ah ulan türküler

-Kim saldı çocuğum bu eşekleri yine meclisin çayırına? kaç kere söyledim; başka çayırlık bulun, orada ötekilerle karışıyo diye, dinleyen kim? hani sakaldan yana da bi özrüm yok ki, bir de bizimkilerin kuyruklarını kestik ayırabilelim diye, hala nasıl oluyoda elin eşeklerini tutup getiriyonuz bilemiyom ve bu special salaklık durumunuzdan dolayı önünüzde saygıyla eğiliyom. geçen gün muhtarın eşeği yerine, hani sık sık sesini aman anırmasını duyduğumuz o rize'li hıyarı pardon eşeği getirmişsiniz, muhtar eşeğin durup durup ağlamasından kıllanmaya başlamış, bi ara kimseye çaktırmadan değiştiriverin. gerçi diğer taraf bizim eşekten memnunmuş ama olsun herkesin eşeği kendine di mi ? hem bizim eşeklerimiz onurludur sahibi her kaldır dediğinde kuyruğunu kaldırmaz. neyse çok uzattık, hayra yorulan düş kısmını çabucak geçtikten sonra, şöyle biter türkümüz; hazineyi çalıp, çırpıp, örtülü ödeneği iç edenlerin..., kit'leri sermaye'ye peşkeş çekip, dini siyasete alet edenlerin..., çeteleşip, mafyalaşıp, kulağımızın arkasına bile göz dikenlerin..., 19 nisan'dan sonra herşeyin çok güzel olacağını söyleyenlerin..., birleşmemek için direnen, halkına kelek atan sözde liderlerin..., bu kadar yazdıktan sonra hala "kim ulan bu eşşoğlu eşşekler" diye düşünüpte, bu basit soruya bir cevap veremeyenlerin..., neresini? neresini? (ağzıma sıçayım, kaç kere dedim kendi kendime; suya sabuna dokunmayan şeyler yazcam diye... olmuyoki ama...)
-valla bu sayıyı bir türküylen tamamlamak durumunda kaldık, bizde istemezdik ama, editörüm yarım sayfadan fazla türkü yazısı istemiyo, e bi daha ki sayıya artık.

Boynu güzelleşen çocuklar sevgili sözcükler gönderiyorlar birbirlerine.. Düşaşırı yolculuklar yapıyorlar yakılmak üzere yola çıkılan gemilerde...

Bülent AKYÜREK

Büyük insanların çevresinde, onları bu güne taşıyan aptallar vardır. Bir zamanlar ben de buna, bildiğinin zekatını vermek, paylaşım derdim, anladım ki değil. İzin ver konuşayım küçük su birikintisi...

Söz sana ayrılınca gölgesinde oturacak ağaç bırakacağım. Yeter ki kelimelerin tıkandığı yerde saldırarak verme cevabını...

Bak; benimde hapşırınca "çok yaşa" diyecek dostum kalmadı.

Şimdi ikimizde yalnızız, bunu başardık, hatalarımı gözden geçiriyorum, kayda değer bir şey yok kanaatindeyim.

Konuş şavaşçım, oltanı getir ay tutalım geceyarısı göllerden. Gecikmiş bir intihara yeşilleniyor yüreğim...

Alışmak büyüklükse, gereklilikse hayır, sonuna kadar h a y ı r güzelim. Aykırı geliyor bana. Yine de yaşımı tutma küçüğüm, bak buradayım, karşında, ben buradayım, o nerede.sen hala...

Düş önüme. Geceme düş. Uykuma... Yürek sana patlar, sana alevlenir amonyak...

Bırakalım bunları. Demek yine başa döneceğiz. Hepinizden bıktım anlıyor musun? Söylediğim herşeyin kayda alınmasından, örnek olmaktan, sana doyamamaktan, sonradan hesabını vereceğim dakikaları stres içinde yaşamaktan... ki hiç suçum yokken, ki sana böylesine sığınacak biryeri olmayan gibi sığınmışken... o, hatalarla, suçlarla dolu hayatımı geri istiyorum... Ben böyle kımıldamadan, hareketsiz, mumya gibi yani şu an benim gibi olan ben gibi yaşayamam. Anladık beni toplumsallaştırmak içindi çabaların. Tamam. Başardın. Başka ne istiyorsun? Sana nasıl yardımcı olabilirim? Bana yapmış olduğun yardımın aynını sana yapmış olsaydım, yani seni toplumsallaştırmak gayesiyle,

yani komplekslerini yen diye yanında olsaydım, yemin ederim başıma gelmeyen kalmazdı. Birazdan telefon açacaksın. Hatalarını kabul edeceksin, belki ben ilk özrü dileyen olacağım, şimdilik kapatacağız konuyu, ama yarın, bilemedin öbür gün yine aynı noktada bu aptal satırları birbirimize hayvanlar gibi haykırarak tekrarlayacağız.

Aptal gerizekalı... İşte döndüm şatoma... Tekrar ait olduğum yerdeyim. Şimdi yardımcı ol erkeksen (kadınsan) pek geç sayılmamakla birlikte, yeni anladım, kendimin kendimden başka dostu olmadığını. Yıllarca dizlerinin altında emretmeni bekledim, bi o kadar beklerdimde... Neyse cümlenin sonu kötüye varacak, eşelemenin alemi yok. Yüzyüze gelince kavgamızı tamamlarız... Devam edelim mi yolumuza? Cevabın "evet" ise çok yorulacaksın, zira senin sırtında tamamlayacağız kulvarımızı, gücün yeter mi? Cevabın "hayır" ise yine yıpranan sen olacaksın çünkü üstümden aldığın günahlarımla -günah çöplüğü'ne- döndün. Bunu kaldırabilecek misin?Bu kadar sert olduğum için kendime kızmıyorum. Kızamam. Milyonlarca kez ikaz etmiştim. İnanmadın. Dayanacağımı sandın. Olmadı. Şimdi canım vücudunu kucaklayıp affetmek isterdim, ama bu daha büyük acıların en sağlam temeli olur. En azından senin için yapmayacağım bunu. Bunları yazdığım için sakın üzülme, yemin ederim sana olan sevgimden zerre kadar eksilmedi, eksilmeyecek, çünkü hayata dair hatırlanacak son an, son düşünceler bu satırlar olacak. Eyvallah küçük su birikintisi. Seni hiç unutmayacağım. Beni arayacak olursan sık sık öfkelenmen gerekecek;

a r t ı k ç ı ğ l ı ğ ı n d a y a ş a y a c a ğ ı m...

CEM ÖZER

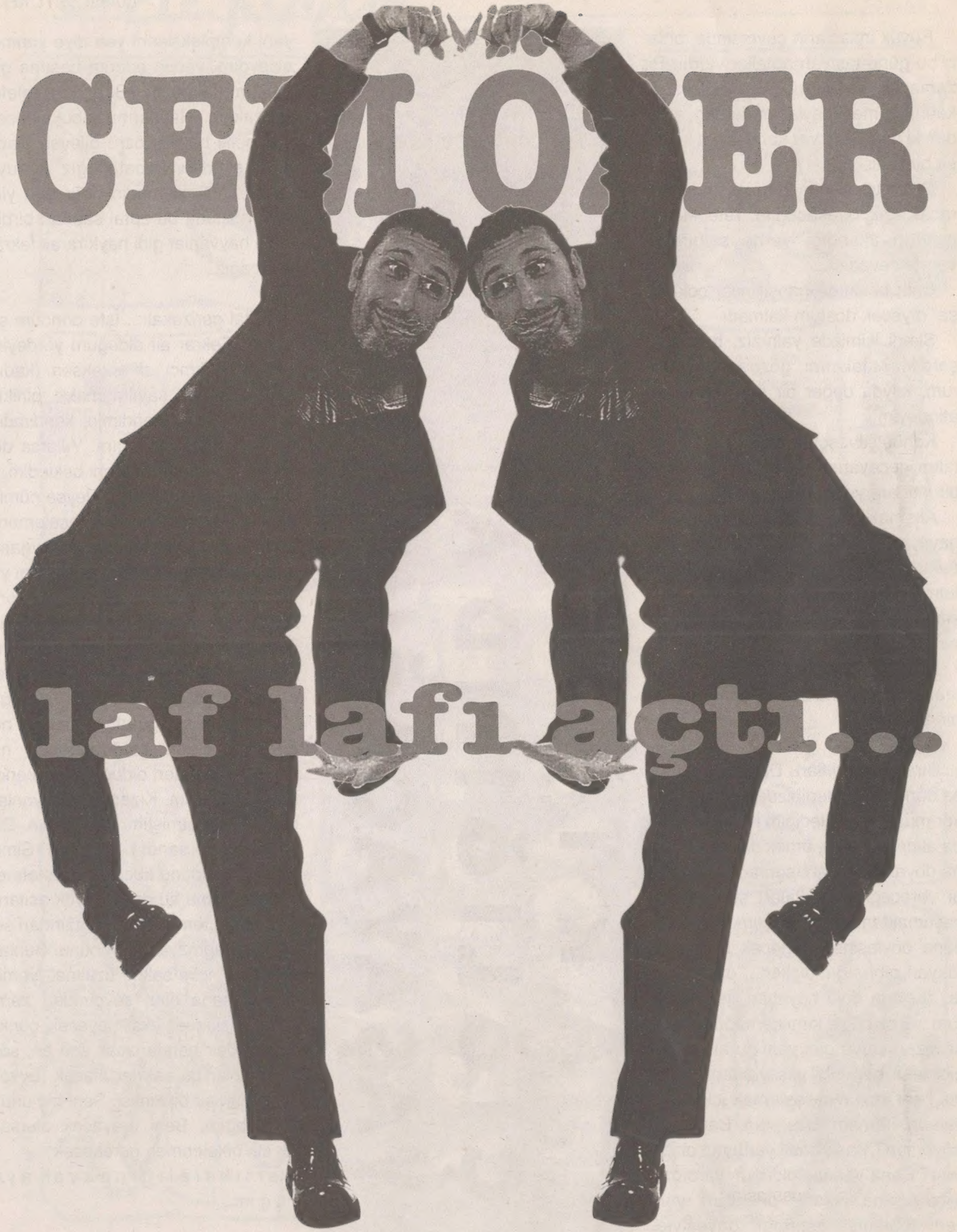

laf lafı açtı...

Ankara'da buzu çözülüyor sokaklarda... Toprak buğulanıyor ve damlar sabah güneşinin ilk akınlarıda göğü turuncu bir ağ kaplıyor.. Şaşkınız...

Hukuk fakültesinde öğrenimine devam ederken, "ulan, ben bu mahkemelerde mi duruşmalara girecem" soruları meşgul etmektedir kafasını. Günlerden 16 mart'tır, sabah okuluna doğru ilerlemektedir, önünde yürüyenler belki simaen tanıdığı öğrencilerdir, birden aklına telefon etmesi gerektiği gelir, dönüp biraz önce geçtiği telefon kulübesine girer, henüz jeton'u atıp numaraları çevirmiştir ki, etraftan silah sesleri gelmeye başlar, bir süre çıkamaz kulübeden, kendi deyişiyle "O anda telefon etmek için durmasa, durupdururken -devrim şehidiydi şimdi... işte o zaman "yerim okulunu" diyerek devam etmemeye başlar, öğrenim hayatı burada biter mi, ya da nasıl devam eder bilemem, bana bu kadarını anlattı...

8 yıldır, haftada bir kez seyrediyoruz onun programını, "kimler geldi, kimler geçti" en babası üç yıldan fazla tutunamadı, peki neden katlanıyor yapımcılar bu adamın programına? Bir tek cevabı var bu sorunun demek ki seyrediliyor, tam 8 yıldır...

Şimdilerde Türkiye'nin muhtar'ıyla başı dertte, ya da muhtar bu sefer baltayı taşa vurdu, bunu zaman gösterecek, işte Cem Özer'in ağzından muhtar olayı; "Bu adam önceden Atina'dan bildirirdi, şimdi bana haddimi bildirmeye çalışıyor: Bu ülkede ben şeriat düzeni istiyorum demek serbest, benim gibi "ben Cumhuriyet çocuğuyum" demek yasak, dediniz mi yandınız. Reha Muhtar oyunumun içinden cımbızla çektiği bazı bölümleri yayınlayarak beni linç ettirmeye çalışıyor, halbu ki tek derdi oyunumda kendisiyle ilgili espriler olması, kendisinin eleştirilmesine tahammül edemiyor, daha önce Mehmet Ali'nin (Erbil) oyununda da vardı onunla ilgili bölümler, bir iki kez üstüne gitti ve sindirdi Mehmet Ali'yi, şimdi çıkarttı o bölümleri. Kaldı ki parmağını sallayarak "kendine gel Cem Özer" dediği olayda, söylediğim cümlelerin aynısını Atatürk söylemiş; açsın "İzmir İktisat Kongresi"nin açış konuşmasını" okusun, Atatürk"ü de mi mahkemeye verecekler şimdi? Ya da mahkemede,

"Uygun bir zamanda bizim dergi için bir röportaj yapalım" diyoruz, "olur" diyor, "uygun bir zamanda yapalım", bir kahve içip (afedersiniz) az biraz laflıyoruz, "laf lafı açıyor" yani. Kalkma zamanımız gelince; "Bak, az önce uygun bir zamandı keşke yapsaydık röportajı, şimdi kalkmamız gerekiyor" diyor, var mı bizde peşini bırakacak göz? "Biz de konuştuklarımızı yazarız öyleyse" diyoruz, "siz bilirsiniz, isterseniz konuşmadıklarımızı bile yazabilirsiniz" diyor, e gerekirse yazarız tabi ki, daktilomuzun şeriti mi aşınır?...

düşünsene; davalı Cem Özer, davacı kim? Hakim soracak; Osmanoğullarından mısınız? Ben de hukuk okudum, hakimin böyle bir davayı kabul etmemesi lazım, kaldı ki bantların tamamı seyredildiğinde kimseye hakaret falan etmediğim görülecektir, bir şeyi kabul etmemek ona hakaret etmek değildir ki. Fatih İstanbul'u fethetti de ne oldu? Diyorum, bu haliyle cümle gerçekten batıyor, ama devamını yayınlamıyor ki, devamında 400 yıl sonra Fatih'in torunları ülkelerini sattı diyorum, kendi eliyle düşmana teslim etti diyorum, tabi cümlenin tamamını bilmeyenler, Reha'nın gösterdiği haliyle beni suçluyor. Birde ben şeyi söylüyorum; ağzını açan diyor ki ben Fatih'in torunuyum, yahu Deli İbrahim'in torunları nerde? Niye hiç kimse çıkıp bende Deli İbrahim'in torunuyum demiyor? Beni sindirmeye çalışmak için mhp'liler kullanılıyor, afişlerim, pankartlarım indiriliyor, fuayeye kadar gelip insanlara oyunumu izlememeleri söyleniyor ve işin tuhafı oyunda öyle bir bölüm yok, olay o gün oradaki bir izleyiciyle karşılıklı gelişen bir konuşmaydı, oyunun sonunda o adam kalkıp beni alkışladı. Benim gibi düşünen insanların olduğunu biliyorum, ama çıkıp biz Cem Özer'i destekliyoruz diyemiyorlar, Reha Muhtar'ın oyununa gelmeyin, bu adama prim verip devam etmesine, ona buna "haddini bildirmeye" devam etmesine izin vermeyin, temizlenip atılsın bu adamlar hayatımızdan, haberci haberciliğini yapsın, yorum yapmasın. Benim oyunumu izlememeye çağırıyor insanları, ben de onun haberlerini izlememeye çağırıyorum, kurtulalım artık bunlardan."

Gecekondu

UĞUR ERBAŞ

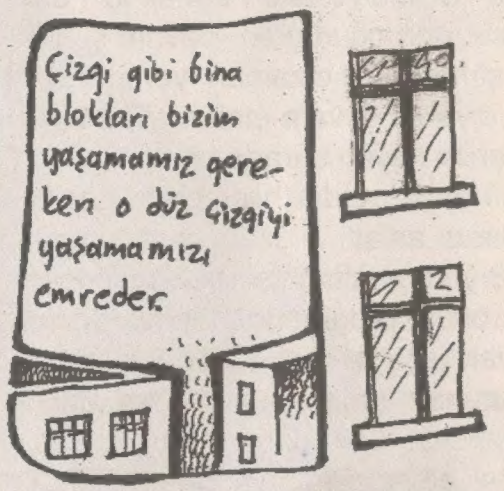

Anlaşılmaz şeyler söylüyor televizyonlarda spikerler yine.. Yine gazetelerde çocuk ölüleri.. Uçuşan bombalar.. Yakılan kentler...

ÖZGÜN ARABESK

ULAŞ SAVAŞÇI

Sen beni seksen öncesinde görecektin. Ben sosyalizmi ölümsüz bilenlerdenim Postal ve Parka, Cem Karaca ve bıktıran çaylarla sabahlardık. Biliyor musun tek suçumuz, bu insanları sevmek. Gündüz toprak reformunu yapar gece sevişirdik. Son tahlilde faşizmin farları aydınlatsa gecelerimizi bu sistem kendi kendini bitirecektir.

"O" bunları söyledikten sonra gençlerin masasını dinlemeye başladım. "Legal mücadele de zor. Düşünsene herkes seni tanıyor; -Eyvah o kaba çocuk geliyor. Yine Can Yücel'in maceralarını anlatacak.- "Arkadaşlar sanatta star sistemine karşı olmalıyız. Bu ülkede hala Cüneyt Arkın'ın seiko saatle çektiği tarihi filmleri izleyenyenr var. Ne yazık ki Yılmaz Güney gibi bir ustayla geç tanıştık.

Okul bitince ne olacak? Dün o çocuk o kızı yatağa atmak için sağdan soldan kanatlardan bindirdi. İyi yapmış. Yaşamın anlamı mala vurmaktır."

Bardan ayrıldm. Hava soğumaya yağmur çiselemeye başladı. Cemal Reşit Rey Konser Salonu'na son bir defa baktım.. Eve döndüm. Scarlet ayrılık haberini manşetten verdi. Kısa filmim olmadığı için beni terketti. Oysa bugün duyarlı bir emekçi bize gelecekti. "Eskiden duyarlı bir emekçi görsen gözlerin ışıl ışıl parlardı" dedim. Çalan telefonun acı haberler zincirini perçinledi.

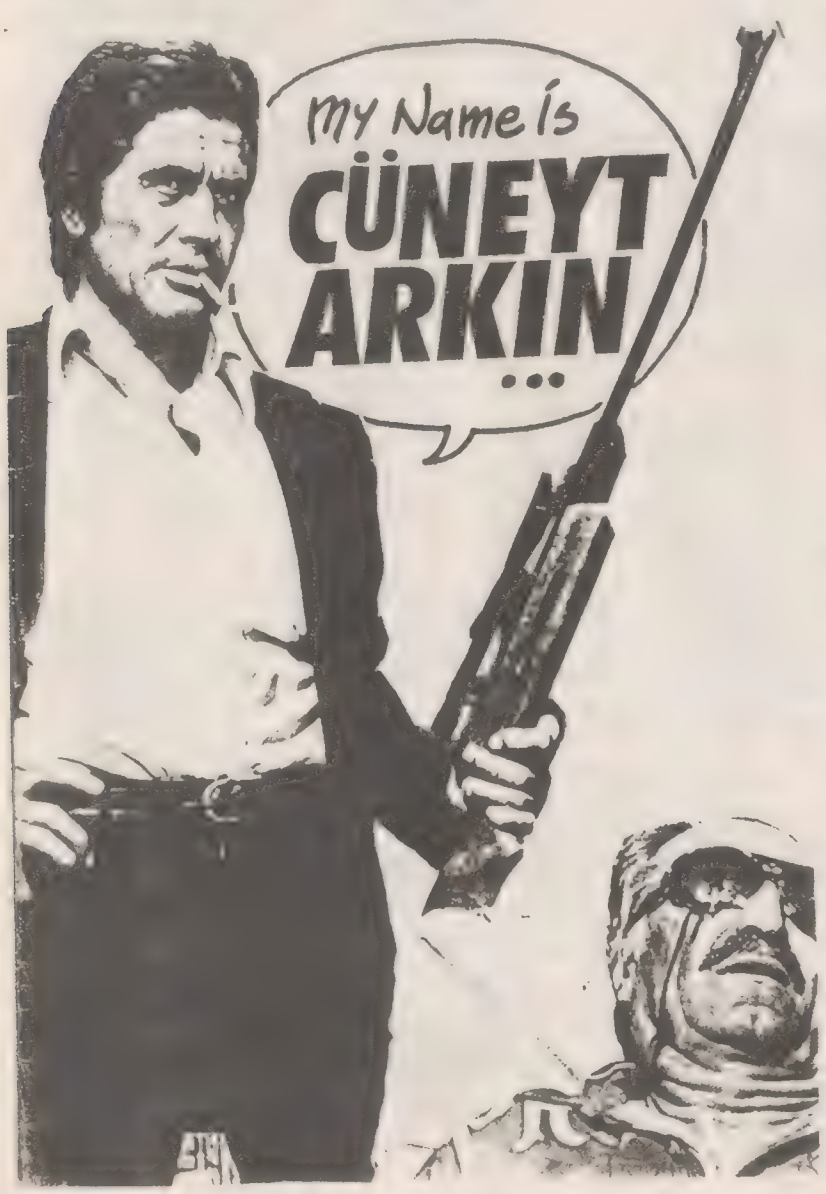

Cüneyt Arkın ile Gülşen Bubikoğlu "Paramparça" filminin çekimleri sırasında boğulmuşlar. Gazeteci arkadaşlarımı aradım. Olayların gerçek olduğunu söylediler. Başlılarını sordum, Başlıklar klasikti; **"Hızla azalıyoruz. Barda Son Tango"** Yine kıvranarak yatağıma koştum. Bir başlık ben attım. 36-42 kuzey paralelir, 26-45 doğu meridyenleri arasında işkence bitmez arkadaş. Bu sigara bırakılmaz.

Toplantı Notları
uyumadan okumalı

Tarık 2000 Ziyad

-Raporlarınız hazır mı?
-Evet bende liste-rapor var. Sokaktaki kokular. Yağmur,toz,kaynamış sosis,egzos...
-Bende ses liste -raporu var. Tüpgaz,t amirci, muslukçu,t erlikçi, patates soğan, kaya gibi domates, çay şekeri...
Ben bir yerde çay şekeri ile ilgili bir makale biliyorum.Onu haftaya getireyim.
-Rapor olarak benim bulduğum liste "Kararsızlığın Nedenleri" listesi.
-Bu çok önemli.
-Evet önce bunu inceleyelim.Bu konuyu öne alalım.
-Ama psikolojik bir araştırma.Budapeşte üniversitesi 1955 yılında bir araştırma yaptırmış,o.
-Olsun zamanla kararsızlık değişmez bence.
-Çok iyi oldu bu kararsızlık listesi.
-Evet hem de güncel.
-O zaman haftaya bu liste üzerine çalışmalarımızı arttırmış olarak buluşacağız,
-Evet.
-Peki.
-Ben bir şey ilave etmek istiyorum.
-Evet söyle.
-Dün gece yatmadan önce, 1997,T.C İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı Mezarlıklar Müdürlüğü Yönetmeliğini karıştırıyordum
-Yaaa.
-Sonra
-31'inci sayfasında madde 46ıncı madde "mezarlık Açma" ile ilgili.Şöyle: a) Mezarlık alanı olarak kulanılmak üzere,mülkiyetlerindeki gayrimenkullerin en az yüzde ellibirini...
-Söylediklerin doğrumu?
-Evet dinleyin "ivazlı ve ya ivazsız olarak Belediye'ye bağışlayan"
-Çok uzun mu?
-Hayır bitiyor "kişilere,kalan kısım üzerinde kendisi,ailesi ve ya bağışçısının uygun göreceği sari kişilerin defni için protokol ile defin hakkı tanınır"
-Neyse, yani ne demek oluyor, bu söylediğin?
-Kısaca yazdığı gibi işte. Kendi arazine kendi mezarını yaptırabilme imkanı var.
-Şimdi ne alakası var bunun,"kararsızlığın nedenleri" ile
-Bir ilgisi yok.
-O zaman,biz kararsızlıkla ilgili çalışmalar için haftaya çalışıp gelelim toplantıya, olur mu?
-Olur.

KAN ve ÖLÜM

YAZAN ve ÇİZEN: ŞADİ

BAZILARI İÇİN HAYAT ZORDUR ÖZELLİKLE DOLUNAYDA.

İÇİNDEKİ O KARŞI KONULMAZ AÇLIĞI GİDERMESİ GEREKİYOR

O DA ONLARDAN BİRİ..

AV İLE AVCI ARASINDAKİ DEĞİŞMEYEN;

VE O DA BİR AVCI

SADECE TEK KİŞİNİN HAYATTA KALDIĞI OYUN..

ŞİMDİ SALDIRI ZAMANI

AVI NE KADAR GÜÇLÜ OLURSA.

ONUN İÇİN O KADAR !!!

GÜNKÜ ONUN DA HAREKETE İHTİYACI VAR.

FAKAT O SADECE BİR ŞEY İÇİN YAŞIYOR...

KAN VE ÖLÜM

-SON-

Kent'in ara sokaklarına yayılan çığlıkları geliyor anaların, kulaklarımıza.. Oğlum kızım çığlıkları yayılıyor uzak damların üzerinden...

YILAN İLE AKREP

harman yeri

Tolga ÇANDAR

Bu iki canlının düşmanı olduğum ve nerde görürsem göreyim yoketmem gerektiği düşüncesi, ne zaman ve kim tarafından sokuldu kafama, anımsamıyorum. Bu düşmanlık, yaban kazlarının karakartallara karşı duyduğu gensel korkuya benzer bir korkunun sonucu mudur? yoksa henüz küçücük bir çocukken ailemizin kendimizi savunabilmemiz için tanıştırdığı bir korku mudur, ya da hepsi birden midir, bilemiyorum. Bildiğimiz tek şey : Onlar bizim düşmanımızdır ve görüldükleri yerde yok edilmelidirler.

Her yaz döneminde iki ya da üç ölüm olayı duyardık. Yakın çevremde tek olay anımsarım : Benimle aynı yaşta, mahallemizden bir komşu kızıydı. Ablasının gelinliğini giymek üzere sandığı açmış, akrep de nerden girip yerleşmişse, gelinliğin içine yerleşmiş. Dizinden sokmuş rahmetliyi, O' da korkusundan kimseye bir şey söyleyememiş, öldü gitti zavallı. Gelinliği giydiği için dayak yemekten korkmayıp akrep soktu dese, serum takıp kurtarabilirlerdi. Ama olmadı işte, ne yapabilirdikki?

Oysa, sevgili dostlar, bu canlıların durduk yerde insanlara saldırdıklarını ne gördüm, ne de duydum. Onların tek suçu olmaları gereken zamanda olmamaları gereken yerde olmaktı. Oysa bizim onları yok etmemiz için yalnızca görmemiz yeter di.

Aslında onların tarafından bakıldığında saldırmak için o kadar çok neden vardı ki : Her yaz döneminde yüzlercesi sebepsiz yere öldürülürlerdi. Buna karşılık bizden yalnızca bir, en fazla iki zaiyat. Bu eşitsizlik dahi saldırmaları için yeterliydi aslında.

İlkokullar açıldığında, tütün hasadı henüz bitmemiş olurdu. Bu nedenle hasat bitene kadar, tarlanın kenarına kurduğumuz çardakta yatıp kalkılırdı. Dolayısıyla da okulla çardak arasında gider gelirdik hasat sonuna kadar.

Gidiş geliş için kullandığımız yol kış döneminde içinden yağmur sularının aktığı bir dere, yaz döneminde ise yol olarak kullanılan, adına irim dediğimiz bir korku tüneliydi. Tüneldi, çünkü üzeri ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Aslında Ege'nin o dayanılmaz sıcağında yaz için ideal bir yoldu, ancak bunu gel de bizim çocuk yüreğimize anlat. O yoğun çalıların arasından çok seyrek aralıklarla çıkışlar açılmıştı, öyle her istendiğinde hop deyip içinden çıkılmazdı sizin anlayacağınız.

Akşamüzeri, son dersten sonra çardağın yolunu tuttum. Tabiki korku tüneline daldım yine. Neredeyse sonuna gelmiştim ki, irimin ortasında boylu boyunca yatan bir karayılan görmez miyim? Aman tanrım, en yakın çıkış en iyimser tahminle iki üçyüz metre geride ve koşarak karayılandan kaçmak çok zordur. Yaşadığım korkuyu anlatmam o kadar zor ki... Olduğum yerde donup kalmışım. Ne kaçabiliyorum, ne kımıldayabiliyorum, ne de bir şey düşünebiliyorum. Şoktayım sizin anlayacağınız.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, yılanın da hiç hareket etmediğini fark ettim. O zaman kendimi biraz toparlar gibi oldum. İlk aklıma gelen yılanın ölü olabileceği oldu. Herhalde ve inşallah birisi öldürmüş ve muziplik (?) olsun diye irimin ortasına uzatmış. Yavaşça yaklaştım. Aramızda 15 - 20 metre ya var yok.Yılanda hiçbir darp izi görünmüyor. Hızlı hareket edemiyorum çünkü büyüklerimizden karayılanın kör olduğunu, yerdeki titreşimden çevresindekileri algılayabildiğini duymuştum. O çocuklara özgü çaresizliğimle bocalarken, yılanın başının çevresinde hareket eden bir şey fark ettim. Dikkatli bakınca bunun bir akrep olduğunu gördüm. Eee, bu kadarıda fazla deyip ardıma bile bakmadan geringeriye bir koşuşum var ki, tutabilene aşkolsun.

En yakın çıkışa ne zaman vardım, nerelerden geçerek tarlaya ulaştım, hiç bilmiyorum. Kendime geldiğimde annem, babam ve komşu çardaklardan insanlar kolonya ile oramı buramı ovuyorlardı, ben de katıla katıla ağlıyordum.

O sezon, hasat bitene kadar hiç yalnız gidip gelemedim okula.

Bir gün babam yolda bana yılanın da, akrebin de canlı olduğunu, yılanın akrebin zehirinden çok korktuğu için kuyruğunun süratini bildiğinden hiç kıpırdamadan durduğunu, akrebin hareket etmeyen şeyleri sokmadığını, eğer bir gün üzerimde bir akrebin gezindiğini fark edersem hiç kıpırdamadan durmam gerektiğini anlattı.

Bu sahne yıllarca gözümün önünden gitmedi. Aradan yıllar geçmesine rağmen hala rüyalarımda aynı sahneyi gördüğüm olur, aynı şiddette korkarım.

Ancak, sevgili dostlar, o koskoca yılanın o küçücük akrep karşısındaki çaresizliğini, o kocaman gövdesine karşın o küçücük yaratığa boyun eğişini hiç unutmadım. Çocukluğuma ait bu kötü anı, yaşamımın çok önemli öğretilerinden biri haline dönüştü : İnsanları görünüşlerine, ünvanlarına, kariyerlerine göre değil de sahip oldukları bilgi, deneyim birikimlerine göre değerlendirmek gerektiğini öğretti bu kötü anı bana.

Bir kaç gün önce Ankara'da, Mülkiyeliler Birliği'nin lokalinde, yılların kurt politikacısı denen birisiyle, genç bir felsefeci dostumun sonbetlerine tanık oldum da, nedense bu anımı anımsadım.

Dostlukla.

KÜMES

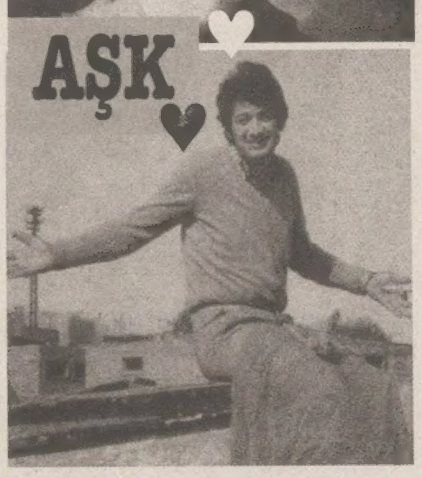
AŞK

YIL 1975... Adnan Şense'in magüazin basınında fırtınalı aşklarıyla sürekli yeraldığı yıllar. Bu kez aşık olduğu huri kim? Muazzez Abacı... Abacı'nın Adnan'da gönlü var mı? Yokmuş. Kendisi TV'de 7 Gün adlı derginin sorularını içtenlikle yanıtlıyor.
Adnan "Ne yapayım. Aşkından yanıp tutuşuyorum" deyip evlenme teklif ederken, Abacı bu teklifi doğruluyor ama evlenmeyi düşünmediğini söylüyor. Ne yapsın bizim deli oğlan. Vuruyor Akdeniz sahillerine...
O zamanlar "Akdeniz Akşamları" yok "Derdimi Ummana Döktüm Asuman'a İnledim" var...
Arkadaşları balıkçılar, ağlara seriyor sevgisini denizlere salıyor Adnan... Bu aşkın sonu ne mi olmuş? Hicran.... Abacı'nın Heybetli ile evliliği işe noktayı koyuyor...

METİN - KEMAL KAHRAMAN "FERFECİR"

Metin ve Kemal Kahraman kardeşler, "Deniz koydum adını" ve "Renklerde yaşamak" isimli solo albümlerinin yanı sıra "Yaşlılar Dersim Türküleri söylüyor" isimli "Belgesel" bir albümden sonra, yeni çalışmaları "Ferfecir" ile tekrar dinleyicileriyle buluşuyor.

[mekan]

SAHAF SAKAL CAFE. Acaip güzel bi yer.. Ahşap kaplı.. Duvarlar taş.. Kitaplar, kitaplar.. Bahçe katı.. Minik bahçenin üzerine naylondan korumalık yapılmış. Işık nefis düşüyo. Müzik güzel. Çay ucuz... Yanında sevgilin de varsa 'ne işin var bayram yerinde, bayram Sakal Cafe'de..' Niye mi SAKAL? Çalıştıran çocukların ikisi de sakallı.. Belki ondan belki diiil...
Olgunlar Sok. 12/2
Tel: 417 58 56
İkinci mekan Sakarya'da... Cadde olarak...
KABARE... Yeni açıldı... Dilan Bar'ın altında... Sinevizyon gösteri... Müzik... Edebiyat... Fotoğraf Sergisi... Şiir... Resim.. Tiyatro, falan...
Sakarya barlarıyla bilinir.. KABARE arsız bir papatya gibi..
Tel: 434 44 79
Papatya gibisiin beyaz ve inceee...

[kitap]

Yüksel Işık yine derin mevzulara daldı. ÜTOPYA Yayınları'ndan çıktı kitabı. Taze taze de elimizde. Mevzuuunun aslı İslam'ın nesnel ölçüler içerisinde değerlendirilmesi, irdelenmesi..
140 sayfa..
Ucuz....

[şiir]

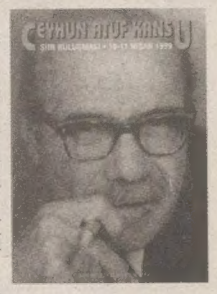

Ceyhun Atuf Kansu
Şiir buluşması
10-11 Nisan 1999
Çankaya Belediyesi
Çağdaş Sanatlar Merkezi
Kennedy Cad. No:4
Kavaklıdere ANKARA
EDEBİYATÇILAR DERNEĞİ

Konya Halkevi
Futbol Takımı
1967

radyo ODTÜ

Kırk haramiler (Koray H.)
[Cum.; 18:00 - 20:00 Paz; 12:00 - 14:00]
Kabul ediyoruz, müzik listelerinde, hitler arasında gerçekleşen bu iki saatlik yolculuk esasında Cuma günleri yapılıyor. Pazarları olan ise bir tekrardan ibaret. Kırk Haramiler'in tadına doyamayanlar için... Kırk iddialı parçanın yarışında, heyecan dolu bu geri sayımda, Koray H. size eşlik ediyor. Dünya müzik listeleri, geçmişin hitleri, yeni single'lar... Her hafta, haftanın en hit 120 dakikasıyla, Kırk Haramiler'de...

Dallarımıza tüneyen kumruların avlumuzdaki yaşlı dut ağacının ve ona sevgiyle gülümseyen işçilerin yürüyüşünü duyuyoruz sabahın seherinde.

HÜZÜNLÜ ŞARKICI: MADELEINE

JACQES BREL

Diler Koldaş

Umudu anlatır Jacques Brel, umudun tüm olumsuzluklara karşın, göze alınmaya değer olduğunu anlatmaya çalışır gibidir bir kez daha. Bir umut şarkısıdır Madeleine.

Bir aşkamüstüdür, yıllardır özlenmiş bir buluşmanın yolculuğuna çıkılacaktır gene. Şevkate duyulan gereksinimin, şevkate verilen değerin şarkısını bir kez daha dile getirir gibidir kahraman. Zorlu bir savaşımın şiiridir.

Madeleine zorlu bir savaşımın şarkısıdır bu durumda.

Arayışın gereği, arayışın tek simgesi olur kadın. Çeşitli imgelerle, çeşitli nitelemelerle özdeş olur varlığı.

Bir sığınaktır kimileyin, cinsellikten arınmış, ülküselleştirmiş bir koruyucudur kimi şarkılarda.

Elde edilmek, sahip olunmak istenen bir araçtır, bir basit insandır ya da.

Ama bu şarkıda yaratılan bir dizi imgeyle belirlenir artık varlığı.

Bir ufuk, bir düşsel ülkey, bir umut oluşu vardır şimdi. Umutlarla vasıl bir evrenin, umutlarla vasıl bir yaşamanın anlatımıdır o zamanlarda. Sihirli gücünden uzun uzadıya sözedilebilir. İşte o kadın, işte o "Madeleine" gelecektir günün birinde. Uzaklardan gelişiyle, beklenmedik bir anda gelişiyle değiştirecektir yaşamanın ve umudun her biçimini.

Madeleine gelecektir günün birinde. Sevinçleri bir kez daha buluntulayacaktır. "Madeleine" gelecektir günün birinde. Mutsuz erkeğini yapayalnız kalmış erkeğini alacaktır kollarının arasına.

"Litanies pour un retours" adlı şarkıda bu tutum biraz daha somut, biraz daha belirgin bir görünüm kazanır. Akla gelebilecek tüm değerlerin, tüm niteleme ve simgelerin kullanımıyla betimlenir sevgili. Bir yürek, bir ruh, bir gökyüzü, bir ateş, bir alev, bir kuyu, bir kaynak, bir koyak olur.

Jacques Brel'in dramatik şarkılar katogorisine sokabileceğimiz eserlerinde her bölüm, bir yaşamın ya da kimi yaşama durumlarının anlatımı olarak kurgulanır. "Zangra" daki her bölüm, bir askerin yaşamından çeşitli dönemlerin yansıtıcısıdır örnekse. "Madeleine"deki her bölüm kahramanın bir gece boyunca sevgilisini beklediği saatlerin karşılığı gibidir.

Bir akşamüstü başlayan ve büyük bir olasılıkla gece yarılarına dek süren yıpratıcı bir zaman kesitinin karşılığı.

Jacques Brel'deki sevda şarkılarını n bir çoğunu temel bir yapıda birleştirebilmemiz mümkün olabilir. Brel, kahramanın (en azından belirli bir dönemin şarkıları için) hiçbir anımsama yetisi, hiçbir belleği yoktur çünkü.

ASİ RAPSODİ ASİ RAPSODİ ASİ RAPSODİ ASİ RAPSODİ

Ahmet Hilmi AKTEKİN

Dilimi kemiren dikenli kelimeler
keman sesinde tınladı
Irak mekanların sınır taşları
arasında koşturan yalın
türkülerdi
İki kaşın ortasında parıldayan mavi
Asi bir rapsodi bu köşebaşlarında
çingene
dilencilerin çaldığı
Alabildiğine sezgin sarı beyaz bir
nergis açmakta ya orda
Burda; kaçıncı turna bu gözlerinden öptüğüm, uzaklara giden
Sen kılcallarında yaşam iksirinin
şeffaf dolaştığı, karma
Kara orfe karanlığa şakıyan ağzının
kenarındaki mistik gülüş
Bir bukalemunum ben : her
kıvranışında başka bir rengin
oynaştığı
Acı kırmızı; köprüaltında bir sefil,
bir serseri, bir köpek öldüren
Dalgaların aşka titreştiğini sen
öğretmiştin ya
Med - cezir değil, gel - gitme
Bilinçaltını açımlayan cam gonca
gül; can, yonca, kül
Üzüm üzüm üzülen mor sümbül,
farkına varılmadan yanan, adam
İçine gömülen içinde sönülen ve
farkına varırken ölünen, gün
Ve aslında onda bir konçertonun
keman solosunun yalnızlığı
Yalnızlığı parlak çakıltaşının iz
bilmez bir kumsaldaki
Gitmeden yeniden yüzünün silueti-
ni çiz alnıma, yara
Bırak nolur, bir an olsun bırak
Yeniden gitmeden bu sancılı
turuncuyu
Bırak onu, bırak gün batımında
Nehirle denizin birleştiği
O sıcak
O esrik
O çoğalan
O akışkan

Huzura...

katilleri hala cezalandırılmadı

"Düşünüyorum birleşirsek bu ikimizin içine sahiden azap olacak. Aramızda anlaşılmaz boğucu bir havanın dolaştığını hissedeceğiz. Eğer o bana açılamaz bana naz edemez, bana içinden geldiği gibi sarılamazsa, gözleri her zaman: "Ne diye gençliğini benim için yaktın, sana yazık değil mi?" demek isterse, ben ne yaparım? Her sözümden her tavrımdan alınır; kızsam ona dokunur, sevsem ona acıyormuş gibi gelir, kucaklasam boş olan kolunun yerinde bir sızı duyar ve bunlar hep böyle sürüp gider...

Ne yapacağımı, bu halin beni nereye götüreceğini sorma, bende artık kuvvet yok, akıl yok, düşünce yok, yalnız aşk var. Mavzer kurşunu gibi çarptığını yere seren aşk... Senin Atmaca'n artık kanatlarını kımıldatacak halde değil!

İşte adaşım, seven bir çingenenin hikayesi.

Çiçeklerin açtığı mevsimde, senin kollarına yaslanan ve çiçekler kadar güzel kokan bir vücutla uzak sU kenarında oturmak ve öpüşmek, yoruluncaya kadar öpüşmek hoş şeydir.

Seni gördüğü zaman başını çeviren mağrur bir dilberin kapısı önünde ve ayışığı altında sabaha kadar dolaşmak, bunu candan arkadaşlara ağlayarak anlatmak -söz aramızda- gene hoş şeydir.

Fakat sevgili bir vücutta bulunmayan bir şeyi kendisinde taşımaya tahammül etmeyerek onu koparıp atabilmek, işte adaşım, yalnız bu sevmektir."

1929, DEĞİRMEN

Sabahattin Ali (1907 - 2.4.1948)